

பெண்மையத் திறனாய்வு நோக்கில்

பிரியா விஜயராகவனின் 'அற்றவைகளால் நிரம்பியவள்' புதினம்

முனைவர் ஞா.பெஸ்கி, தமிழாய்வுத்துறைத்தலைவர், தூய வளனார்
கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி-2

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இக்கால இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் குறித்த மரபுகளின் கட்டமைப்பு இன்று சிதைக்கப் பெற்றுள்ளதோடு அதிகார சக்திகளால் மையங்களை விட்டுத் துரத்தியடிக்கப்பட்ட விளிம்புநிலையினரைக் குறித்துப் பேசத்தொடங்குவதாக இக்கால இலக்கியப்போக்குகளும் மாறத் தொடங்கியுள்ளன. இதனடிப்படையில் வெள்ளை ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்கு எதிராக முன்வைக்கப்பெற்ற பெண்ணியம் என்னும் கருத்தியல், பாலினப்பாகுபாட்டின் அடிப்படையிலான ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக அமைந்துள்ளது. எனினும் பெண்ணியத்தின் போக்குகளும் வீச்சுகளும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான செயல்பாட்டிற்குப் போதுமானதாக அமையவில்லை என்று பெண்ணியலாளர்கள் உணர்ந்த நிலையில் தோன்றியதே பெண்மையத்திறனாய்வு என்பதாகும். பெண்மையத்திறனாய்வு என்னும் சொல் எலைன்ஷோவால்டர் என்பவரால் 1970களில் முன்வைக்கப்பெற்ற சொல்லாகும். இது பெண்களின் பாலின அடையாளத்துக்கானது மட்டுமல்ல, பெண்களின் உள்ளுணர்வுகளோடு தொடர்புடையது.

வேலூர் மாவட்டத்து அரக்கோணத்தைச் சேர்ந்த மருத்துவக்குடும்பத்தில் பிறந்த பிரியா விஜயராகவன் தற்போது இலண்டனில் வசித்து வருகிறார். தீவிர

இலக்கிய வாசிப்பில் ஆர்வம் கொண்ட இவர் 2018ஆம் ஆண்டு படைத்த முதல் புதினமே அற்றவைகளால் நிரம்பியவள் என்பதாகும். 712 பக்கங்களில் 47 அதிகாரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள இப்புதினமானது அஞ்சனா என்னும் கதைமாந்தர் வெளிப்படுத்தும் தன்மைநிலைக் கதையாடலாக அமைந்துள்ளது. பெண்ணியப் படைப்புகளைப் பகுப்பாய்வதற்கான நுட்பங்களை வழங்குகின்ற பெண்மையத்திறனாய்வின் அடிப்படையில் மருத்துவர் பிரியா விஜயராகவனின் “அற்றவைகளால் நிரம்பியவள்” என்னும் புதினம் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகிறது.

கலைச்சொற்கள்

விளிம்புநிலை எழுத்துகள், பெண்ணியம், பெண்மையத் திறனாய்வு, பெண்ணுடல் அரசியல், பெண்மொழி, சமூகநிறுவன எதிர்ப்பு, கலகப்பண்பாடு, பண்டமாக்க எதிர்ப்பு, செஷல்ஸ் தீவு, ஈஸ்ட் ஹாம்

முன்னுரை

பெண்ணியத்தின் வளர்நிலைகளுள் முக்கியமானதாக அறியப்படுகின்ற பெண்மையத் திறனாய்வானது ஆண்மையச் சிந்தனைக்கு எதிராகப் படைப்புகளை நோக்கும் வாய்ப்பை வழங்குகிறது. வெள்ளை ஆணாதிக்கச் சூழலில் காலந்தோறும் ஆண்களால் முன்வைக்கப்படுகின்ற கருத்துக்கள் ஆணாதிக்கத்தின் புலப்பாட்டு ஊடகமான ஆணின் மொழியாகும். இதற்கு மாறாகப் பெண்ணியலாளர்கள் முன்வைக்கும் பெண் மொழியானது ஆணாதிக்கத்தை எதிர்ப்பதோடு தமக்கென்று சமூகத்தில் ஓர் அடையாளத்தை ஏற்படுத்துவதாகும். ஆணின் மொழியை மறுத்துப் பெண்களுக்கான மொழியை உருவாக்கிட வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பெண்ணியம் எடுத்துரைக்கிறது.

பெண்ணின் உடலை எழுதுதல், பெண்மையச் சொல்லாடலை உருவாக்குதல், ஆணாதிக்கத்திற்கும், குடும்ப நிறுவனங்களின் அதிகாரத்திற்கும் எதிரான நிலைப்பாட்டினை எதிர்கொள்ளுதல் ஆகிய போக்குகளைக் கொண்டு இயங்கும் பெண்ணுடல் அரசியல், அதனை எடுத்துரைக்கும் பெண்மொழி

ஆகிய கருத்தாக்கங்களைப் பிரியா விஜயராகவனின் அற்றவைகளால் நிரம்பியவள் புதினம்வழி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சி பெருகிய போதிலும் அதனை அடியொற்றி வாழ்க்கை வசதிகள் மேம்பட்ட போதிலும் பெண்ணிருப்பும் பெண்ணுடலும் உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் சிதைக்கப்படுவதைச் சித்திரிக்கும் இப்புதினத்தைப் பெண்மையத் திறனாய்வின் வெளிச்சத்தில் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பெண்மையத் திறனாய்வும் பெண்ணுடல் அரசியலும்

“ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வாழ்ந்து வந்த மக்கள்சமூகங்களைப் பற்றிய வரலாறுகள் யாவும் புனைவுகளின் தொகுப்புக்கிடங்காக இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டதற்குப் பின்பாகத்தான் வரலாறு குறித்தான பார்வை இப்போது வேறுதளத்திற்கு நகர்ந்திருக்கிறது” (மகாராசன், 2006, ப.58) என்று மகாராசன் குறிப்பிடுவது மாற்றுவரலாற்றின் தேவையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இத்தகைய மாற்றுவரலாற்றின் போக்குகளுள் ஒன்றாக உருவெடுத்துள்ள பெண்ணியமானது, சமூக பொருளாதார தளங்களில் இருந்து மட்டுமின்றிப் பால்சார்ந்த ஆதிக்கத்திலிருந்தும் விடுதலை பெறுவதை வலியுறுத்துவதாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. பெண்ணியத்தின் செயல்பாட்டுநிலைகளை மேம்படுத்தக் கருதிய பெண்ணியலாளர்கள் பெண்மையத்திறனாய்வை முன்வைத்தனர். பெண்மையத்திறனாய்வு வலியுறுத்தும் பொருண்மைகளுள் முக்கியமானதாக பெண்ணுடல் அரசியல் அமைந்துள்ளது.

“பெண், தன் உடலைக் கொண்டாட வேண்டும், ஆணுடலை நிராகரிக்க வேண்டும், பெண் உடல் அரசியலாக்கப்பட வேண்டும்” (தே.ஞானசேகரன், 2014, ப.43) என்னும் கருத்தை மாலதிமைத்ரி முன்வைக்கிறார். பெண்ணுடல் அரசியல் என்பது பெண்ணுடலை அதிகாரமிக்கதாகவும், மதிப்புமிக்கதாகவும்

ஆக்குகிறது. பெண்ணுடல் அரசியல் என்பது கீழ்க்கண்ட கூறுகளைக் கொண்டு அமைகிறது.

1. ஒடுக்கப்பட்ட உடல் வெளியின் விடுதலை
2. பெண்ணுடல் மீதான கருத்தாக்கத்தை மையநிலைக்கு எடுத்துச்செல்ல முயற்சித்தல்.
3. ஆணுடலை விளிம்புநிலைக்குத் தள்ள முயற்சித்தல்
4. பெண்ணுறுப்பு மையச் சிந்தனை பேசுதல்
5. ஆணுடலை அதிகாரம் இழக்கச் செய்வதோடு பெண்ணுடலை அதிகாரமாக்க முயற்சித்தல்
6. ஒடுக்கப்பட்ட பாலியலுக்கான எதிர்வினைச் செயல்பாடுகளை முன்வைத்தல் என்பனவாகும்.

இதனால் தான் பெண்ணுடல் அரசியல் வலியுறுத்தும் பெண்ணுடல் குறித்த பதிவைப் பெண்கள் தம்முடைய பெண்மொழியில் ஆணின் லிங்க மையக் கருத்தாடலுக்கு எதிராக வடித்தெடுக்கவேண்டும் என்னும் தேவை இன்றைக்கு உருவாகியுள்ளது. இத்தகைய காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்வதாக பிரியா விஜயராகவனின் அற்றவைகளால் நிரம்பியவள் புதினம் அமைகிறது.

புதினத்தில் பெண்ணுடல் அரசியல்

“உடலைப் பற்றி நான் எழுதுவது என்பது எனக்கான அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவது ஆகும். அதில் உள்ள வடுக்கள், வடிவமின்மைகள், அழிவுகள், சிதைவுகள், மாற்றங்கள், இழப்புகள் ஆகியன பற்றியும் அதே சமயத்தில் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய அனுபவங்களைப் பற்றியும் எடுத்துரைப்பதாகும்” (மீனாட்சி முருகரத்தினம், 1999, ப.54) என்று பெண்ணுடல் அரசியலை அட்ரின்சர் வருணிக்கிறார்.

பெண்ணியத்தின் பேரறிஞராகக் கருதப்படும் ஹெலன் சிக்ஸி, “பெண் தன் உடம்பை எழுதவேண்டும். அவளுக்கே உரிய பொருட்களையும் அவளுக்கே உரிய உறுப்புகளையும் ஆழமாகப் புதையுண்டு அடையாளம் இழக்காமல் கிடக்கும் அவளது உடம்பு சார்ந்த மிகப்பெரிய ஆட்சிப்பரப்பையும் மீண்டும் ஆதிவலுவோடு திரும்பப்பெற்று எந்த விதமாகவும் தன்னைத்தானே தணிக்கை செய்துகொள்வதைத் தவிர்த்து அப்படியே பொங்கி வழியவேண்டும்” (அரங்க மல்லிகா, 2008, ப.31) என்று வலியுறுத்துகிறார்.

தந்தைவழிச் சமூகத்தில் உள்ள ஆணாதிக்கத்தை அழிக்கும் நோக்கில் பெண்ணியலாளர்கள் தமக்கான மொழியை உருவாக்கி, அதன் மூலம் தம்முடைய உணர்ச்சியையும் மனவுணர்வையும் வெளிப்படுத்துவதோடு தம்மீதான அடக்குமுறையை வெளிப்படுத்தவும் முனைந்து செயல்பட்டு வருகின்றனர். இதனால்தான் பெண்படைப்பாளர்கள் ஆணாதிக்கத்தை உடைத்து, எழுச்சியைத் தம் எழுத்துக்கள் மூலம் கொண்டுவர முயல்கின்றனர். இதற்காக அவர்கள் கையாளும் கருவியே பெண்மொழி என்னும் கருத்தாக்கமாகும்.

“உன்னையே நீ எழுது. உன் உடம்பின் குரல்களுக்குச் செவிசாய்! அப்பொழுது தான் வகுத்துரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனத்திலுள்ள மூலவளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வரும்” (கரிகாலன், 2005, ப.26) என்று பெண்களின் எழுத்துகளில் பெண்ணுடலைப் பற்றி எழுதும்படி வலியுறுத்தும் ஹெலன் சிக்ஸியின் அறைகூவலை நிறைவுசெய்வதாக இப்புதினம் அமைகிறது எனில் அது மிகையில்லை.

சிதம்பரம் மருத்துவக் கல்லூரியில் மருத்துவக்கல்வி பயின்ற அஞ்சனா இறந்துபோன தம் தந்தையின் கனவை நிறைவேற்றுவதற்காக இலண்டனுக்கு மேற்கொண்ட பயணத்தையும் அந்த இலக்கை அடைவதற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இவர் பயணம் மேற்கொண்ட சென்னை, கேரளம், செஷல்ஸ் தீவு, இலண்டன் ஆகிய இடங்களில் அஞ்சனா கண்டும், கேட்டும், உற்றும் பெற்ற

பட்டறிவினையும் தன்மைநிலைக் கதையாடல்நிலையில் வெளிப்படுத்தும் இந்நூல் புனைவு, பயணநூல், தன்வரலாறு ஆகிய கூறுகளைத் தன்னுள் பொதிந்து வைத்துள்ளது.

'அற்றவைகளால் நிரம்பியவன்' புதினம் தமிழ்ச்சமூகம் இதுவரை கட்டமைத்துள்ள பெண்ணுடல் பற்றிய புனைவுகளைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தியுள்ளது. "இந்த நாவலில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் நடமாடுகிறார்கள். சிறுநகரம், சென்னை, சிதம்பரம், கேரளம், செசல்ஸ் தீவு, மொரிஷீயஸ், லண்டன், இலங்கை, ரஷ்யா, பிலிப்பைன்ஸ், ஈரான், என பூகோள வரைபடத்தின் பல்வேறு கண்டங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள். அத்தனை பேரும் நாடுகள் வேறாயினும் மொழி வேறாயினும் பண்பாடு வேறாயினும் ஒரே தேசிய கீதத்தையே உரத்தோ சத்தமில்லாமலோ பாடுகிறார்கள். அது துயரமெனும் கீதமே" (பிரியா விஜயராகவன், 2018,பக்.8-9) என்று முன்னுரையில் சாம்ராஜ் சுட்டுவது இப்புதினத்தின் நோக்கத்தை அடையாளப்படுத்துகிறது.

"அற்றவை என்றால் ஒன்றுமில்லாதவை. ஒன்றுமில்லாதவைகளால் ஒருவர் நிரம்பிவிட முடியுமா? பல்வேறு மொழி, கலாசார, மத, நிற மக்களை, அவர்கள் சார்ந்த நிகழ்வுகளை. மிக நுட்பமான கணங்களை, தீவிரத்தோடு அருகில் இருந்து பார்க்கும் வாழ்க்கை வாம் வாய்க்கப் பெற்றிருக்கிறேன். அதன் காரணமாக எனக்கு எப்போதுமே சொல்ல ஏதோ ஒன்று இருந்து கொண்டே இருக்கிறது மனதை உருக்கும் மனிதர்களும் நிகழ்வுகளும் குவிந்து கொண்டே போகையில், எனக்குள்ளும் வளர்ந்து நிற்கும் விலை மதிப்பிலாத ஏதுமற்ற உணர்வுகளை வேறு எந்த வார்த்தைகளால் வெளிக்கொணர முடியும் 'அற்றவைகளால் நிரம்பியவன்' என்பதைத் தவிர? (பிரியா விஜயராகவன், 2018,ப.14)" என்று தம் படைப்பின் இலக்கைப் பிரியா விஜயராகவனும் எடுத்தியம்புகிறார்.

பெண்ணின் உணர்வும் விடுதலை மொழியும்

தமிழகத்துக் குடும்பக் கட்டமைப்பின் இறுகிய தன்மையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு பணிச்சூழலுக்காக முன்பின் அறியாத இடத்திற்குப் பயணிக்கத் துணிந்த பெண்ணின் குரலாக இப்புதினம் அமைகிறது.

“சேஷல்ஸ்’ (Seychelles) இந்த பேரைக்கூட எனக்குப் பள்ளியில் படித்தபோது கேள்விப்பட்டதாய் நினைவில்லை. இங்கு வேலைக்கு போகப் போகிறோம் என்று தெரிந்தபின் கூகுளில் தேடினேன். ஆப்பிரிக்காவை ஒட்டி கண்ணுக்குத் தெரிவது போல இருந்த தீவு ‘மடகாஸ்கர்’ (Madagascar), அதிலிருந்து இன்னும் நகர்ந்து, இந்து மகா சமுத்திரத்தில் ஒரு புள்ளிபோல தெரிந்தது இந்த சேஷல்ஸ், ஆனால் இங்கு வந்த பிறகுதான் தெரிந்தது, கிட்டத்தட்ட 170 தீவுக்கூட்டங்கள் சேர்ந்த ஊர் இது என்று. புள்ளிக்குள் புள்ளிகள். இங்கு வாழும் முக்கால்வாசி மக்கள் பண்ணை வேலைக்காக வெள்ளையர்களால் கொண்டு வரப்பட்டவர்களின் சந்ததிகள்” (பிரியா விஜயராகவன், 2018,ப.18) என்று அஞ்சனா அடையாளப்படுத்துவதன் வாயிலாகத் தம் வாழ்வின் உயர்வுக்காகத் தாம் வாழ நேர்ந்த இடத்தை விட்டுப் புலம்பெயரத் துணிந்த பெண்ணின் விடுதலை உணர்வையும் அச்சம் கடந்த நிலையையும் உணரமுடிகிறது.

கடும் உழைப்பால் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிய அஞ்சனாவின் அன்னம்மாள் பாட்டி, அஞ்சனாவைப் பற்றி நாளும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அம்மா, வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் பணியின் பொருட்டுச் சென்றபோது துணைநின்ற தோழியர், மருத்துவப் பணியில் தோள்கொடுத்த செவிலியர்கள், செஷல்ஸ் தீவில் மலையுச்சியின் பாறையைக் குடைந்து வீட்டைக் கட்டிய பெண், போதைப்பழக்கத்திலிருந்து விடுபடத் துடித்த செஷல்ஸ் சகோதரிகள், லண்டனின் ஈஸ்ட் ஹாமின் இருண்ட குடியிருப்பில் தங்கள் வேதனைகளைப் பகிர்ந்துகொண்ட வெவ்வேறு நாட்டுப் பெண்கள் போன்ற பலரோடு பயணித்த வாழ்க்கையை இப்புதினத்தில் காணமுடிகிறது.

பண்டமாக்கலுக்கு எதிரான மொழி

காலந்தோறும் பெண்ணுடலை நுகர்வுப்பொருளாகவும், இழிவுப்பண்டமாகவும் கருதுகின்ற இச்சமூகத்தின் பண்டமாக்கல் என்னும் கருத்தியலுக்கு எதிரான மொழியை இப்படைப்பில் காணமுடிகிறது. காதலித்த கணவன் பிரகாஷ் திடீரென இறந்தபிறகு அவள்மீது தம் பாலியல் இச்சையைத் திணிக்கத் தொடர்ந்து முயற்சிக்கும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் ஒடுக்குதலுக்கு உள்ளானவளாக இப்புதினத்தில் குணா படைக்கப்பட்டுள்ளார்.

“நான் அவளைப் பார்க்க ஒரு சாயங்காலம் சென்றிருந்தேன். வெளியே வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். குணா” அஞ்சனா! இதுவரை எத்தனை பேர் என்னை கூடப் படுக்கக் கூப்பிட்டாங்க அப்படின்னு கணக்கே மறந்து போச்சு. எல்லா பரதேசியும் சொல்லிவச்ச மாதிரி அதே டயலாக்தான் பேசுறானுங்க (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.194)” என்று அஞ்சனாவிடம் குணா உரைக்கும் கூற்றானது, தன்னைப் பண்டமாகக் கருதிய ஆணாதிக்கத்தை அடையாளப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

கணவனின் சந்தேகப்புத்தியால் வாழ்க்கையைத் தொலைத்துத் தன் ஆறுதலுக்காக வேறொருவரின் ஆதரவைப் பெற்ற வனிதாவின் உயிர் பிரிகிற நேரத்திலும் அவள் கணவன், “நாயே! சாவக்கெடக்குற நேரத்துலகூட ரோமான்ஸ் கேக்குது. என் முன்னாடியே அவன் முத்தம் தரான், நீ இன்னும் என்ன எல்லாம் செஞ்சு இருப்பே அந்த பண்ணாடையோட” (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.354) என்று திட்டித் தீர்ப்பதன் வாயிலாகப் பெண்ணைத் தனக்குரிய பண்டமாகிக் கருதி அவள்மீது தன் ஆதிக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆணின் மனவுணர்வு புலப்படுகிறது.

பெண்ணின் பெருமித மொழி

காதலித்து மணந்துகொண்ட கணவன் கைவிட்ட சூழலில் வாழ்வதற்கு வழியில்லாத காவ்யா தன் குழந்தைகளுக்காக தன்னையே இழக்கத் துணிந்ததைக் குறித்தும் தான் வாழ்க்கையில் பெற்ற வெற்றியைக் குறித்தும்

அஞ்சனாவிடம் கூறும்போது முன்வைக்கும் சொற்கள் பெருமிதத்தைக் கொண்ட பெண்மொழியாக அமைந்துள்ளது.

“அஞ்சனா. இப்ப கடனெல்லாம் அடைச்சிட்டேன், சொந்தமா நிலம் வாங்கி, வீடு வாசலோடு என் குழந்தைகள், என் பெற்றோரை சந்தோஷமாக வைத்திருக்கிறேன். நான் ஜெயித்த இந்த வாழ்க்கை சமூகத்தின் பார்வையில், தப்பு என்று சொல்லலாம். என்னை எடைபோட யாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது? சோறு போட்டு காப்பாற்ற வராத ஆட்கள், என்னைப் பற்றி வைத்திருக்க கும் மதிப்பு என் மயிருக்கு சமானம். நானும் குழந்தைகளும் தண்டவாளத்தில் தலை கொடுத்திருந்தால், இரண்டுநாள் பரபரப்பாக பேசியிருப்பார்கள். அத்தோடு முடிந்திருக்கும். நான் இப்போது சந்தோஷமாக நிமிர்ந்து நிற்கிறேன், அஞ்சனா! என் மாஜி கணவன் இன்னும் உருப்படாமல் அவனுடைய அப்பா அம்மா காசில் உட்கார்ந்து குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய அப்பா அம்மாவும் அவனுக்கு இன்னும் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.351)” என்று வெளிப்படுத்தும் கூற்று ஆணை புறக்கணித்துவிட்டுத் தன்வாழ்க்கையைத் தானே தீர்மானித்து வடிவமைத்துக் கொண்ட பெண்ணின் பெருமிதமாக அமைகிறது.

சமூகநிறுவன எதிர்ப்புமொழி

சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய காலக்கண்ணாடியாகச் சமூக நிறுவனங்கள் திகழ்கின்றன. “இல்வாழ்க்கை, கல்வி. உற்பத்தி, ஆட்சி, வழிபாடு. பொழுது போக்கு முதலியவற்றுடன் மிகத் தொடர்புடைய குடும்பம், திருமணம், கல்வி, பொருளாதாரம், அரசியல், சமயம் ஆகியன சமூக நிறுவனங்களாகும்” (தாயம்மாள் அறவாணன், 2002, ப.16) என்று தாயம்மாள் அறவாணன் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

உலகின் எந்தவொரு பகுதியில் போர்கள், சண்டை சச்சரவுகள், கலவரங்கள் நடந்தாலும் இறுதித்தாக்குதலுக்கு உறுதியாக இலக்காகும் களமாகப்

பெண்களின் உடல்களே அமைகின்றன. எதிரிகளைச் சரணடையச் செய்வதற்கும் அச்சுறுத்துவதற்கும் கையாளப்படும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் போர்நுட்பமாகவே இத்தகைய பாலியல் வன்புணர்ச்சி அமைந்துள்ளது. இலங்கையில் நடைபெற்ற போரின்போது பெண்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட பாதுகாப்புப்படையினரின் பாலியல் வன்புணர்வுகளும் உறுப்புச்சிதைவும் வான்மதியின் கூற்று வாயிலாக வெளிப்படுகின்றன.

“இன்னும் உறுப்புல கூட தீச்சுட்ட வடுவிருக்கு. என்னட உடம்பு புண்ணிலெல்லாம் மொய்ச்சுக்கொண்டு. ரணமாகி சீழ்ப்பிடிச்சு போட்டு சில புண்ணில புழு நெளிய தொடங்கிப்போட்டு. எல்லாமே முடிஞ்சி சாகபோறன் எண்டு குத்துயிராக கிடந்தனன்” (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.634) என்று தன் மீது நிகழ்த்தப்பெற்ற வன்முறையைக் குறிப்பிட்ட வான்மதி, "அவ்வளவுதான்! ஐஞ்சாறு ஆர்மி மனுசங்க சேர்ந்து பூட்ஸ் காலாலயும், துப்பாக்கி கட்டையாலும் அவள அசிங்கமா திட்டிக்கொண்டே தலை, மார்பு, பிறப்புறுப்பு, வயிற்றெல்லாம் கணக்க அடிச்சு போட்டாங்கோ! அவன் கதறிக்கொண்டே மயங்கிப்போட்டா. எனக்கு அவன் மயக்கு போட்டாலா, செத்து போட்டாலா எண்டு தெரியயில்ல! இதெல்லாம் நடக்கக்குள்ள என்னயும். சில பெட்டகளையும் வேற ஆர்மியானாக கற்பளிச்சுக்கொண்டே தான் இருந்தாங்கோ மரணவலி, மயக்கத்துக்கு நடுவால் தான் நான் அக்காள பார்த்துக்கொண்டு இருந்தன்” (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.634) என்று மற்றொரு பெண் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறையைச் சாட்சியாய் வெளிப்படுத்துவதை இப்புதினத்தில் காணமுடிகிறது.

தன்னுடைய நாட்டில் பெண்விடுதலைக்கு எதிராக நிலவிவந்த மததீவிரவாதத்தை விரும்பாத 18 வயதான ரோக்ஸானாவை 63 வயது முதியவருக்குத் திருமணம் செய்ய அவளின் குடும்பத்தார் முயற்சித்ததை விரும்பாது நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டாள். நாடுமற்ற எதிலியர் வாழ்க்கையை தான் வாழ்ந்துவருவதை, “எங்கெங்கோ பெண்ணென்ற

காரணத்தால் மிதிப்பட்டு, நசுங்கிதான் இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். எப்படி உலகம் முழுக்க பெண்கள் மதம் மொழி, கலாச்சாரம் அரசியல் என்று வெவ்வேறு பெயரால் அசிங்கப்படுத்துவம். ஆரதிக்கவும் படுகிறார்கள்? நானும் என்னுடைய நாட்டை விட்டு ஓடிவந்தவள் தான். என்னுடைய ஊருக்கு நான் ஒருவேளை திரும்பிச் சென்றால், என்னை நடுரோட்டில் இடுப்பு வரை புதைத்து வைத்துக் கல்லாலேயே அடித்துக் கொன்றுவிடுவார்கள். அதில் முதலில் என்மேல் கல் எறிவது என்னுடைய அம்மா, அப்பா, அண்ணங்கள், தம்பிகளும், மற்ற சொந்தக்காரர்களும் தான்” (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.636) என்று உரைப்பது குடும்பம், சமூகம் ஆகிய நிறுவனங்கள் நிகழ்த்தும் ஒடுக்குமுறையை உறுதிசெய்கிறது.

பெண்ணின் கலகமொழி

மனிதவிடுதலையை முன்னிறுத்தும் விளிம்புநிலை இலக்கியங்கள் ஆதிக்கச்சக்திகளுக்கு எதிரான கலகப்பண்பாட்டைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகின்றன. ஆணாதிக்கச் சமூகச்சூழலில் பல்வேறு நிலைகளில் தொடர்ந்து ஒடுக்கப்பட்டு வருகிற பெண்கள் அதற்கு எதிராகப் படைக்கின்ற படைப்புகள் பெண்ணிய எழுத்துக்களாக அறியப்படுகின்றன. “பெண்ணிய எழுத்து ஒடுக்கப்பட்ட பெண்ணின் மொழியை வெளியே கொண்டுவருகிறது. பெண்ணியத் திறனாய்வு அந்த மொழிக்கு அர்த்தம் சொல்லி அதனை வலுப்படுத்துகிறது. அதனை விசாலப்படுத்துகிறது” (தி.சு.நடராசன், 2003, ப.222) என்னும் கருத்து அதன்போக்கினை அடையாளப்படுத்துகிறது.

பெண்மொழி, அடிமைப்படுத்திய ஆணை எதிர்க்கும் மொழியாக - போர்க்குரலாக - பெண்ணிய அரசியலாக உருவாகி வருகிறது. மறுபுறம் ஆணைத் தன் சமூகத்தோழனாகப் பார்க்கும் நேரடியான பார்வை அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. ஆனால் “நேயபாவத்தை விட, போர்க்குரல்தான் இன்றைய படைப்புகளில் பெண்ணியக்குரலாக ஓங்கி ஒலித்துக்கொண்டிருப்பது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும்” (இரா.பிரேமா, 2007, ப.35)

சோமாலிய நாட்டில் சமயம் சார்ந்ததாய், மூடநம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையதாய், பெண்ணின் பாலியல் உணர்வை மழுங்கடிக்கின்ற சுன்னா என்னும் பெண்ணுறுப்புச் சிதைப்பையும் அதனால் நேர்ந்த மரணங்களையும் தான் சந்தித்த சிறுநீரகப் பாதிப்பையும் டஹோபா என்னும் டீ பகிர்ந்து கொள்ளும்போது தன்னுடைய கலகக்குரலையும் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“எனக்கு அடிக்கடி நீர்க்கடுப்பு வந்து, சிறுநீரகம் பாதிப்படைந்ததால். என்னை டவுன் ஆஸ்பத்திரியில் 3 மாதம் தங்க வைத்தார்கள். அங்கு வந்த கிருத்துவ கன்னியாஸ்திரிகள். எனக்கு அந்த 3 மாதத்தில் எழுதப் படிக்க சொல்லித் தந்தார்கள். அங்கிருந்த 3 மாதம் என் வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத சந்தோஷமான சமயம். இதுபோன்ற சுன்னாவை அவர்கள் "Female genital mutilation (FGM) - பெண்ணுறுப்புச் சிதைத்தல் என்றார்கள். அதில் 4 வகை உள்ளதாகவும், அதில் க்ளிடோரிஸ், பெண்ணுறுப்பின் உதடுகள் சீவப்படுதல். அதை எந்த வகையான தைக்கும் முறை பிரயோகப்படுத்தியிருந்தாலும், அதை Grade 4 FGM அல்லது Infibulation என்று விளக்கி, அது சட்டப் படி தவறு என்று சொன்னார்கள். இந்த முறையை உலகம் பூராவும் எதிர்க்கிறார்கள். இது பெண்களுக்கு எதிரான வன்கொடுமை என்று சொல்ல, எனக்கு புரியவே இல்லை. என்னுடைய சொந்த குடும்பத்தினருக்கு இதெல்லாம் தெரியாதா? என் பாட்டிக்கு இதெல்லாம் தெரியாதா? என்று குழம்பினேன். ஆனால் உலகின் நிறைய இடங்களில் பெண்களுக்கு இதுபோன்ற சுன்னா நடப்பதில்லை என்று கேட்டு எனக்கு பயங்கர கோபம்." (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.658) என்று வாழ்வியல் சடங்காகிப் போன ஒடுக்குதலுக்கு எதிராகக் கலகக்குரலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பெண்ணுடலைக் கட்டுப்படுத்தி, அடிமைப்படுத்த முயல்வது தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் அமைப்பாகும். இந்நிலை இன்று வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பதற்கு எதிரான குரலாக இதனைக் கருதலாம். உடல் என்பது

உயிரினத்தின் ஒரு பாகம் ஆனால் பெண்ணுடலைத் தனிச்சொத்தாகக் கருதி அதனை ஆண் நிர்வகிக்கும் நிலையையே இப்பகுதி உணர்த்துகிறது.

ஆதிக்கமொழிக்கு விடையான எதிர்மொழி

படைப்பாளர் பிரியா விஜயராகவன் மருத்துவராக இருப்பதால் அவர் காட்டும் பிறப்புகளும், மருத்துவமுறைகளும், மரணங்களும், பிணவறைகளும், உடல்பதனிடுதலும் மருத்துவ உலகின் வேறு பரிணாமத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்திய வம்சாவளியினர் மிகுதியான எண்ணிக்கையில் வாழ்கின்ற செஷல்ஸ்தீவில் சிகிச்சைக்கு வந்த தாத்தா “நீங்க என்ன சமூகம் தாயி?...” என்று வினா எழுப்பியபோது, “என்ன தாத்தா இது, உடம்புக்குப் பார்க்க வந்த இடத்தில, இங்கிதம் இல்லாம இதெல்லாம் கேப்பீங்க. விவஸ்தையே இல்லை உங்களுக்கு..”(பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.22) என்று கடிந்துரைத்த மொழியில் சாதியத்தின் கோரமுகத்தை அஞ்சனா எதிர்கொண்டாள். ஆனால் புதினத்தின் இறுதியில் லண்டனில் இருந்து இந்தியா திரும்பும் போதும், சுசீலா என்னும் சக விமானப் பயணியிடமிருந்து “மீரு ஏம் கேஸ்ட்மா...” என்ற வினா வெளிப்படும்போது “நேனு ஷெட்யூல்ட் கேஸ்ட் ஆண்டி(Scheduled caste) ஆண்டி. ஆதிதிராவிடர் (Adi Dravida)” (பிரியா விஜயராகவன், 2018, ப.711) என்று துணிவுடன் வெளிப்படுத்தும் விடை சாதியத்திற்கான எதிர்வினையாக அமைகிறது. பாலின ஒடுக்குதல், சாதிய ஒடுக்குதல் ஆகிய இருவேறு நிலைகளில் விளிம்புக்குத் தள்ளப்படுவதை எதிர்கொள்ளத் துணிந்த தலித் பெண்ணின் பிரதிநிதியாகவே அஞ்சனா படைக்கப்பட்டுள்ளார் எனில் மிகையில்லை.

தொகுப்புரை

பெண்களுக்கான சமூக விடுதலையைப் பெறுவதற்கும் ஆணாதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கும் உரிய களமாகிய பெண்ணியத்தின் நீட்சியாக இலக்கியங்களைப் பகுத்தாராயும் வாய்ப்பைப் பெண்மையத்திறனாய்வு வழங்குகிறது. உலகின் எப்பகுதியிலும் பெண்ணின்

இருப்பும் பெண்ணுடலும் சிதைவுக்குள்ளாகுவதைப் பிரியா விஜயராகவன் தான் பிறந்த வாழிடம் தொடங்கிப் பணியின் பொருட்டுப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் வரையிலான பயணத்தின் ஊடாகக் கண்டும் கேட்டும் உற்றும் பெற்ற பட்டறிவின் வெளிப்பாடாகவே 'அற்றவைகளால் நிரம்பியவள்' புதினத்தில் சித்திரித்துள்ளார். விடுதலையை விழையும் மொழி, பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்தும் மொழி, பண்டமாக்கலுக்கு எதிரான மொழி, சமூக நிறுவனங்களுக்கு எதிரான மொழி, கலகப் பண்பாட்டுமொழி போன்ற வெவ்வேறு குரல்களின் பதிவை இப்படைப்பு வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இந்தியச் சூழல், புலம்பெயர்ந்த அயல்நாட்டுச் சூழல் ஆகிய இருவேறு பரப்புகளில் தலித் பெண்ணாக எதிர்கொள்ளும் ஆதிக்கமொழியையும் அதனைத் துணிவோடு எதிர்கொள்ளும் எதிர்மொழியையும் இப்படைப்பில் காணமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அரங்க மல்லிகா, பெண்ணும் பெண்மையும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 98, முதற்பதிப்பு, 2008
2. கரிகாலன், நவீனத் தமிழ்க்கவிதையின் போக்குகள், மருதா பதிப்பகம், சென்னை-14, முதற்பதிப்பு, 2005
3. ஞானசேகரன்.தே., பெண் வழக்காறுகள், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2014
4. தாயம்மாள் அறவாணன், தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2002
5. நடராசன் தி.சு., திறனாய்வுக்கலை, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, திருந்திய இரண்டாம் பதிப்பு, 2003
6. பிரியா விஜயராகவன், அற்றவைகளால் நிரம்பியவள், கொம்பு பதிப்பகம், நாகப்பட்டினம், 2018

7. பிரேமா.இரா., பெண் எழுத்துக்களில் அரசியல், அறிவுப் பதிப்பகம், சென்னை - 14, முதற்பதிப்பு, 2007
8. மகாராசன், கீழிருந்து எழுகின்ற வரலாறு, பரிசல், சென்னை-94, முதல்பதிப்பு, 2006
9. மீனாட்சி முருகரத்தினம், பெண்ணியச் சிந்தனைகள், பெண்ணிய மனித நேய நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம், மதுரை, முதற்பதிப்பு, 1999